

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE СВ ТРОЈИЦА БРАНЗВИК HOLY.TRINITY.BRUNSWICK

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 26. ДЕЦЕМБАР 2021. ☞ Број 121. ☞ Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 26. / 13. ДЕЦЕМБАР СВ. ГАВРИЛО И СВ. НИКОДИМ СРПСКИ МАТЕРИЦЕ	НЕДЕЉА 27. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 2. Јутрење – Јеванђеље ПЕТО Васкрсно Мк. 16,9-20 Лит. Кол. 4-11; Лк. 14,16-24; ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЧЕТВРТАК, 30. / 17. ДЕЦЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 1. ЈАНУАР / 19. ДЕЦЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 2. ЈАНУАР 2022 СВЕТИ ИГЊАТИЈЕ БОГОНОСАЦ – СВЕТИ ОЦИ	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч
У ЦРКВИ НЕМА ПАНДЕМИЈСКИХ ОГРАНИЧЕЊА НИТИ ЈЕ ОБАВЕЗНО БИТИ ВАКЦИНИСАН.	

СРПСКИ ПАТРИЈАРХ ГАВРИЛО РАЈИЋ - МУЧЕНИК

Светост Гаврила Рајића, Патријарха српског, проистиче из његове мученичке кончине. Убијен је у Бруси 1659. године, обешен између два стуба. Он је исповедник вере и страдалник за исту, јер је убијен од мухамеданског освајача и тлачитеља балканских хришћана. Сматра се светим у Српској Цркви на основу чистог искуства и богословског сазнања. У једном запису се за патријарха Гаврила каже „да је био у Москви у време цара Алексија ради милостиње, оклеветан (облајав) код везира дома Ошоманској у Цариграду, осуђен је на смрт давленијем и целокујан свештошћу својом чини многа чудеса“. Карловачко Сказаније вели да је: „Гаврило Раич Првиј ош Ајарјан удавленијем скончасја, ош брашњи о болан нејраведно“. Помен неправедне братије говори о раслојавању и размимоилажењу у тадашњем српском Епископату. Горе наведени кнез Аврам „из

Штиткова од племена Рајића“ назива себе „унуком сватопочившег патријарха Гаврила“. О Гаврилу Рајићу, као светом није писао Леонтије Павловић, чак ни у поглављу *Прекинути култови* у својој гласовитој књизи *Култови лица код Срба и Македонаца*. Његове службе нема у римничком

(Молитвена правила српским светитељима) из 1761. и београдском Србљаку (1861.).

У најновијем издању Србљака Светог Архиепископског Синода из 1986. године, његова служба на песнички начин разрађује историјске чињенице везане за житије и патријарховање. Стихире вечерње службе наглашавају да је он „најзаконијији првопрестолник Српске Цркве Христове... Весели се данас Црква Христова, ликује Патријаршија српска, појући своје погвие, пошћујући своје мошти...“.

Завршне песме јутарње службе позивају: „Прићите људи, Срби, саставимо радосан хор, који ће да слави оца наше, свештеномученика Гаврила, Патријарха српског, јер је крољењем своје часне крви, украсио своју порфиру царску, и сместио се са весељем у Царство Небеско“.

Радован Пилиповић

ДОЋИТЕ, ЈЕР ЈЕ ВЕЋ СВЕ ГОТОВО

На самом почетку, по стварању човека, Бог је овога призвао на зготовљену „вечеру“. Када је поставио човека да влада над свему створеном, Он му је рекао да може да једе *„од њодога од свакој дрвета засађеној у врши“* (Пос. 2,16) Није ли ово зготовљена вечера, на коју је први човек позван? И, наравно, све је било незаслужено, по нашој – људској логици. Бог ствара човека и храни га, јер је то по Његовој вољи. Свако заједништво подразумева да сви који у том заједништву учествују треба да дају свој допринос заједничкој ствари. Тако, и овде, Бог тражи од човека, кога је почаствовао стварањем „по своме лику“, и „дружењем“ са Творцем, да овај нешто ради, а за узврат да се храни од свих плодова са дрвета у Рају. Нама је тешко замислити односно разумети ту Божију великодушност и љубав, којом награђује човека. Али, нема сумње да је човек призован на божанску гозбу.

Осврћући се на тај разговор Бога и Адама, јасно уочавамо да је божанска трпеза за Адама била приправљена, али да је позив на ову трпезу био нечим условљен. Наиме, Бог говори Адаму да мора да води рачуна и да не прекрши Његову заповест о посту. Наиме, говорећи Адаму да може да једе са сваког дрвета у Рају, Он истиче и то да *„не може да једе са дрвета њодога добра и зла“* (Пос. 2,17) Он му даље подвлачи да ће „умрети у дан када окуси од овога плода“. Ово се може рећи и на други начин. На пример, ако окусиш од овога плода нема више ове бесплатне хране за тебе. Уместо тога мораћеш се мучити и тешко радити за храну.

Ако се за тренутак пренесемо у време у коме Господ прича причу о „човеку који је зготовио вечеру и послао слугу својега да кажу званицама: дођите, јер је већ све готово“, видећемо да нема неке

нарочите разлике између овога позива и онога, који је Бог упутио Адаму на самом почетку. Адам је требао да испоштује Божију заповест о томе да да имена свему створеноме, као и да послуша заповест о томе да не једе са дрвета познања добра и зла. Овде су људи требали да испоштују „човека домаћина“, да се обуку како то доликује и да се одазову на вечеру. Видимо како је већина ових званица имала нешто прече од Божије вечере. Изговорили су се разним изговорима које и данас можемо чути од људи када објашњавају зашто не могу да дође недељом у храм или, пак, празником. Безброј је изговора, јер је у суштини човек биће које има потребу да се правда, ако нешто не учини што је требало да учини. И, готово да никада нико није крив ни зашто. Један од разлога да се правдамо јесте самољубље. Св. Владика Николај, пишући о овој теми, у 27. недељу по Духовдану, каже:

„Самољубље није љубав нејо болесџи, и џо џешка болесџи, која неизосџавно вуче собом и друје болесџи. Као џџо бојџње неизосџавно џроизводе собом ојањ у целоме џелу, џако самољубље џроизводи ојањ зависџи и џњева у целој души. Самољубљив човек исџуњен је завишџу џрема онима који су бољи од џеја, или бојаџији, или ученији, или џошџованији међу џудима. А са завишџу иде нераздвојно и џњев, као џламен уз ојањ; џоџајени џњев, који овда онда избије, и избивши објављује сву рујобу болесноја срца џудској, заџровоној оџровом самољубља. Данашње јеванђеље износи нам једну јасну слику џредивноја Хрисџовој човекољубља с једне сџране и рујобној фарисејској самољубља са завишџу и џњевом с друје сџране.“

Заиста, ако признамо да смо ми нешто скривили, то је директан ударац на наше самољубље. Ми се до те мере волимо да нисмо у стања

признати да смо било чему скривили односно да смо одговорни за ово или оно. Зато је „сваки изговор злата вредан“, како каже наш мудри народ.

Имајући у виду да се ми не одазивамо на Божији позив да дођемо на вечеру с Њим, Бог ће, просто говорећи, позвати неке друге људе, који су данас спремни да се одазову на божанско-човечанско дружење. Има се утисак да вас људи слушају када говорите о овако деликатној ситуацији, али да не разумеју да се то, о чему причате, односи на њих. Да, увек је то проблем, када ваш слушалац мисли да то што причате има везе његовим комшијом али никако са њим. Тамо где нема спремности да човек призна своју грешност, тамо где неко није спреман да буде самокритичан, нема опоравка ни духовног напредовања. Величина, снага односно вредност било кога од створења Божијих, може да се види једину у одрицању од себе, у тоталном сиромаштву, у спремности да кажемо: то није моје, то је од Бога или, једноставно, Богу хвала!

Као што је речено да „Бог децу Аврамову може да направи од камења“, неопходно је разумети да тај исти Бог, Који позива све људе на Своју гозбу, може лако да пошаље слуге своје да забораве на нас и позову неке друге људе са „раскршћа“. Важно је, такође, знати да је позив отворен послан свим људима „јер је Син Човјечији дошао да спасе што је изгубљено“, и да нећемо моћи да се изговарамо са тим што смо били заузети на другој страни. Бог неће уважити наше изговоре, већ ће прихватити оне који се радо буду одазвали на вечеру и који се буду достојно припремили, „оденули у свадбено рухо“.

Господе Исусе Христе, Сине Бога живога, помози нам да разумемо божански позив на гозбу. Помози нам, Благих, да живљење у

заједници са Тобом, још овде на земљи, доживљавамо као почетак Вечности, коју Си Својом љубављу подарио роду људском, јер Си Ти Почетак и Крај свега и Теби славу узносимо у векове векова. Амин.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН

А КАМЕН КОЛИ СРУШИ ИДОЛА ПОСТА
ГОРА ВЕЛИКА И НАПУНИ СВУ
ЗЕМЉУ (Дан. 2, 35)

Страдање, браћо, ослабљава карактер човека, раскош пак ослабљава га још више. Данила, човека Божјег, не може ослабити ни страдање ни раскош. Он оста исти у оба случаја; и у оба случаја он би подједнако весник Бога живог и јединог и видовити откривач Тајни Божјих. Он живљаше у раскоши царској, потом у јами лавовској. У оба та случаја он оста непромењен: у раскоши царској он је постио, а у јами лавовској не би гладан. Свога верног слугу награди Бог Свевишњи великим даром пророчанства. Главни предмет његових прорицања јесте Христос Господ. Христос ће доћи и срушити идолопоклонство по свој земљи. Он ће напунити Собом сву земљу као никад нико од свих људи, обучених у тело. Он је тај коме ће се дати *власт и слава и*

царство, да му служе сви народи и племена и језици. Велики пророк Божји Данил прорекао је и време, тачно време, доласка у свет Господа Исуса.

Како се морамо ми хришћани стидети овога Данила! Ми гледа све обећања у Христу испуњена, па ипак смо лабави у вери и Христу-љубљу. А Данилу не беше све откривено што нама крштеним, па ипак он не одступи од Бога ниједанпут. Господе Боже Данилов, укрепи нас, покај нас и помилуј. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. владика Николај

PERSONAL FREEDOM

WE WERE CREATED WITH FREEWILL

One of the primary differences between Islam and Christianity has to do with the basic view of the nature of God. Islam teaches total surrender to a God who demands submission. There is no invitation to enter into a relationship freely, nor is there room for an individual to choose, or not choose to love his Creator, for the god of the Muslims is far above his creation, and there is no real possibility to have a personal relationship with this god.

By contrast, the God of Christianity is one Who invites us into a relationship that is personal, and like all relationships based on love, we are free to choose, or not, to commune with a God Who is, by His very nature, in relationship. The God worshiped in Trinity, and this image of the Trinity is the basis of the image of the Church, one of mutual love. The God we worship in Trinity, Father, Son and Holy Spirit, is One God, and our response to the invitation from this One God, is to enter into communion with our nous, soul, and body (our own triune nature).

There is no force behind this invitation, for we are free to choose, or not, just as any relationship based on love requires both parties to be free to choose, or not. Our obedience is a religious act that must be free, and it must be based on love.

Our Lord Jesus Christ taught using parables, precisely because he was inviting us to freely choose to follow him, and to keep the commandments. He showed us the way to eternal life, not by giving commands as the Son of God, but as a loving teacher Whose wisdom was imparted in a way that left the choice up to us. His Apostle Peter demonstrated this same style of teaching when he told his fellow disciples that he was going fishing. Peter didn't say they were going fishing, but only that he was going fishing, thus leaving his friends with a choice. They were free to go fishing, or not.

Muhammad, by contrast, gave his followers specific laws that must be followed, including total submission to god, and should they ever renounce Islam, they would face a penalty of death. This lack of freedom in the teachings of Muhammad has its roots in his failure to teach about the notion of person.

In Christ we have the image of the Pantocrator, a fresco that is traditionally the primary focus in the dome of an Orthodox temple. The Pantocrator is He Who holds all things in His hands, through His love and forbearance. This God of Christianity does not punish, He educates, just as Christ educated his disciples through the use of parables.

With love in Christ,
Abbot Tryphon

ИСКУШЕЊА И УВРЕДЕ

Ако је у немогућности да те изнутра заведе, ђаво почиње да те мучи споља – преко људи који су му се предали. Стога буди спреман за ово страдање и очекуј непријатности као госте. Час ти се

ДАНАС СЕ СЕЋАМО НАШИХ МАЈКИ

СВИМ НАШИМ МАЈКАМА ЧЕСТИТАМО ОВАЈ ДАН, СА МОЛИТВОМ ДА ИХ ГОСПОД НАГРАДИ ЗА СВАКУ ЊИХОВУ ЖРТВУ, ЉУБАВ И БРИГУ О ЊИХОВОЈ И БОЖИЈОЈ ДЕЦИ.

НЕКА ИХ ГОСПОД ПОДРЖИ У ЊИХОВОМ СВЕТОМ ПОСЛУ, КОЈИ СЕ ОДНОСИ НА ВАСПИТАЊЕ ДЕЦЕ И ОДРЖАЊЕ ПРАВОСЛАВНОГ ДУХА У НАШИМ ПОРОДИЦАМА!

приближују похвале, час укори, клевете и тешкоће сваке врсте. Врло је важно прозријети ко изазива буру, и све мирно подносити: непријатељство против одређених људи обраћа се у непријатељство против злога који иза њих стоји и на непријатељство подстиче.

Наиђу ли ствари које те жалосте и љуте, обрати се Богу и не дозволи злоте да ти приђе. Не успијеш ли у томе, онда бар ћути док се не савладаш. Тада говори мирно и љубазно са другима. Не чини им никакве замјерке и не подсећај их на учињену ти неправду. Моли се само Богу да се рђави утисци у срцу изгледе што је могуће прије. Тако ћеш бити чист пред Богом, који човјека води, корак по корак, преко невоља које очишћавају. Тешко је да без невоља победијемо своје фарисејско самооправдање.

Снага којом подносиш искушења јесте мјера твоје унутрашње зрелости. Преко ње лако можеш да познаш на којој степеници зрелости стојиш. Ако ономе који те је увриједио не опрашташ цијелог свог живота, буди сигуран да унутрашњи пут уопште ниси ни почео. Ако си био увријеђен, па си увреду тек послије годину дана успио да заборавиш, значи да стојиш на најнижој степеници унутрашњег труда. Уколико даље будеш напредовао у духовном труду, утолико ћеш брже моћи да опрашташ нанесене ти увреде: послије једног мјесеца, једне недеље или једног дана.

А како се у таквим случајевима понаша онај ко је Богом просвећен? Он гледа стријелу увреде која лети према њему и покрива се именом Божијим као оклопом. Увреду се одбија од њега и не оставља на најмању огреботину. Ако си дотле стигао, можеш сматрати да си унапредовао у духовном животу.

Међутим, никад не губи најважније из вида: Бог допушта искушење или да би те пробао, или да би сазреле твоје духовне снаге. Стога, прими искушење мирно и поднеси га спокојно, без мржње

према твојим увредиоцима. Сјећај се да метал долази у топионицу да би се одвојио од шљаке. Тако се и ти претапаш да би доспио до више чистоте. Поднеси све чувајући унутрашњи мир и љубав Божију, призивајући Господа у помоћ како би кушача удаљио од себе.

Прејодобни Нил Сорски

СВАКОГА ДАНА

Свакога дана ваља мислено исповедати грехе своје Господу, и уопште, сваку молитву поимати као молитву покајничку. Узмите, примера ради, прозбену јектенију. У њој се молимо за опроштај и остављење грехова и прегрешења својих, и као одговор на ту прозбу ваља нам се опоменути греха што их носимо на души, и са тим сећањем завапити: „Подај, Господи!“ Може се, чак, и свакодневно пити Богојављенска вода. У обитељи Светога Саве Освећеног, у близини Јерусалима, имао сам прилике да видим како братија после сваке литургије примају антидор и потом пију од свете воде, која увек стоји у једној посебној посуди у храму, на своме месту.

Св. Теофан Затворник

+ ЕПИСКОП ЛУКА (КОВАЧЕВИЋ)

Обавештавамо јавност и верни народ да се 17. децембра 2021. године у 15 часова упокојио Преосвећени Епископ западноевропски г. Лука. Царство му небеско и

вечан спомен! Датум и време сахране биће накнадно објављени.

Епархија зајадно-евројска

Рођен је 30. октобра 1950. године у Пискавици код Бања Луке. Богословију Света Три Јерарха у манастиру Крки завршио је 1971. године, а студије теологије 1982. године на Институту Светог Сергија у Паризу. Замонашен је 26. јуна 1976. године, а исте године на празник Светог пророка Јелисеја рукоположен је у чин јеромонаха од стране Епископа аустралијско-новозеландског Николаја. Од 1982. до 1992. године био је сабрат манастира Светог Саве у Илајну. Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве, на свом редовном заседању 1992. године, изабрао је архимандрита Луку за Епископа аустралијско-новозеландског.

Чин епископске хиротоније у манастиру Ваведења Пресвете Богородице у Београду 17. августа 1992. године обавио је Патријарх српски Павле. Исте године у манастиру Светог Саве у Илајну устоличен је у трон Епископа аустралијско-новозеландских. Године 1997. године изабран је за Администратора Епархије западноевропске, а 1998. за Епископа ове Епархије са седиштем у Паризу, а уједно је обављао дужност Администратора Епархије аустралијско-новозеландске све до 1999. године.

+ МИЛЕ ПАВИЋ

У ноћи између 22. и 23. децембра 2021. године, после краће болести, упокојио се у Господу Миле Павић, бивши председник и вишедеценијски члан Црквене општине Света Троица у Источном Бранзвику.

Породици Павић изјављујемо искрено саучешће. Нека је вечни покој Милету Павићу и Бог да му души прости!

*СВЕШТЕНИЦИ И ЧЛАНОВИ ЦРКВЕНОГ
ОДБОРА ЦО.*